

Mobil sa už v súčasnosti stáva nielen telefónom, ale aj prehrávačom hudby, videa, fotoaparátom, kreditnou kartou, ovládačom digitálnej domácnosti, e-mailovým kontom vďaka pripojeniu na internet a pod. Mobilnosť internetu má však svoje úskalia a to pre komunikáciu, ktorá bude čoraz viac založená na komunikovaní človeka so strojom, so systémom, nie so skutočným človekom.

Je veľké nebezpečenstvo, že sa komunikácia stane iba záležitosťou techniky a všetko sa takto premení na systém, z komunikácie sa vytlačí proces dosahovania porozumenia medzi ľuďmi, významy sa nahradia správami, konsenzus pokynmi a pochopenie informáciami. Spoločnosť, riadiaca svoje záležitosti správami a suchými pokynmi cez internet alebo cez automaty v obchodoch, v bankách, v reštauráciách, školách a úradoch, veľmi rýchlo zabudne, čo znamená skutočné ľudské vyjadrenie plné zmyslu a významov – koľko toho stačí povedať, koľko toho treba povedať, aby druhý pochopil. Stroj totiž nechápe, nesnaží sa porozumieť tomu, čo mu chce človek povedať, potrebuje iba presný povel, presne formulovaný pokyn. Taká spoločnosť, patologicky zameraná na úspech systémom „povedzte toho čo najmenej, aby ste čo najrýchlejšie dosiahli to, čo chcete“, by mohla stratiť kontakt s hlbším zmyslom komunikácie, a to by znamenalo koniec sveta prežívaného ako „živé prostredie“, naplneného našimi významami, prežívanými znútra, navrstvený našimi interpretáciami. Nehovoriac už o „smrti“ skutočného dotyku počas komunikácie s druhou osobou.

Izolácia tých, ktorí nemajú prístup k internetu

Moc a nemoc médií je tak obrovská, že pre mnohých je skutočnosťou to, čo masmédiá uznajú za skutočné a všetko to, čomu nevenujú pozornosť, zdá sa nepodstatné a bezvýznamné.

Nebezpečenstvo internetu je v práve tom, že môže vytlačiť z našej pozornosti tých, s ktorými nemôžeme cez internet komunikovať. Takto sa internet môže stať priestorom iba pre určitú elitu nechajúc na pokraji určitý okruh ostatných, ktorí cez internet nekomunikujú, a správať sa k nim, akoby ani neexistovali, považovať komunikáciu s nimi za nepodstatnú a bezvýznamnú. Inou izoláciou môže byť vek. Mladí majú totiž väčšiu dôveru v nové komunikačné prostriedky a staršie osoby ich mnohokrát odmietajú a tak riskujú, že budú postavené mimo diania. Komunikácia e-mailom alebo mobilom je u väčšiny mladých nutnou podmienkou toho, aby bol človek „in“ a to nielen spoločensky, ale i prakticky – jednoducho dostupný v komunikačnej sieti ostatných. Aj napriek tomu, že sú obsahy týchto komunikácií často banálne, často slúžia aj na zdieľanie duchovných hodnôt a vecí dôležitých a vnútorných.

Ďalšou marginalizovanou skupinou budú pravdepodobne mnohé komunity obyvateľov tretieho sveta. Rýchlejšiemu zavedeniu internetu aj do týchto krajín bráni nejednotnosť názorov expertov v tom, či internet môže ukázať týmto krajinám nové cesty ozdravenia ich ekonomického a sociálneho života alebo nie. Ako sme ukázali, k internetu sa z rôznych dôvodov nemôžu pripojiť všetci. Zo strany Cirkvi bude potrebné vyžadovať spravodlivosť, aby sa vo svete odstránila tzv. „digital divide“, t.j. informačná priepasť medzi bohatými a chudobnými. To si vyžaduje aktívne zasadzovanie sa v prospech spoločného dobra na medzinárodnej úrovni a globalizáciu solidarity.

Podobné marginalizované skupiny sa nachádzajú aj vo farnosti. Úlohou miestnej cirkvi je starať sa o ne buď tým, že im umožní prístup na internet, alebo ich bude počas osobných stretnutí s nimi o mnohých zaujímavostiach a aktualitách z portálu farnosti informovať.